

61

מיאמי, פלורידה, ארצות הברית

כל הכוחות, אש!!!

ג'ף ירה בצלף העומד בגג. פיט הכניע את ארלנדו, ויתר חברי החוליה האמריקנית הסתערו איש-איש על האיש "שלהם" באותו שבריר שנייה. תיאום ותזמון. שברירי שניות חורצי חיים וגורל.

רובי המם את האיש ששאף אוויר בחלון במכת אגרוף, והלה צנח על הרצפה, המום ומבוהל. "מה אתה עושה!?" צווח באימה. רובי אזק אותו במהירות, במיומנות, ואמר בנימה שלא נעדר ממנה ניצחון: "אתה יכול לענות לעצמך".

"לענות לעצמי מה?!" האיש לא מציג, הרהר רובי בחרדה. הוא באמת לא יודע מה אני רוצה ממנו. זה אומר ש... ש... ש...? הוא ביצע ניתוח נתונים מהיר, ובטרם הספיק להגיע למסקנה, שמע את קול הנפץ.

קול ירייה נשמע ממרחק. ירי צלפים!

רובי ניתר ממקומו, שומט את אחיזתו בשבוי שלו. חברי החוליה שלהם לא נשאו

נשק כבד כזה. הם הסתפקו בתמ"קים ובאקדחים. הוא הביט מבעד לחלון, והבחין בפייט המתמוטט על הרצפה, רגלו מדממת בקילוח של דם שוטף.

רובי הרים את ראשו, מנסה לאתר את מקור הירי. קרול עשה כמוהו וביקש עזרה מרכב הפיקוד. רובי, מנקודת מבטו, לא ראה את הצלף שרץ על גג הבניין הסמוך, אבל קרול כן. הוא הבחין באיש החמוש, השועט אל נקודת הירי הבאה שלו, ומכוון שוב את רובהו. קרול לא הספיק לפצות את פיו כשהצלף הקובני הבחין בג'ף, הממוקם בגג הסמוך. הוא ירה בו בדיוקנות.

ג'ף, שטרם הספיק לקלוט מה מתרחש סביבו, קרס על רצפת הגג, פצוע. קרול קלט את הנתונים בשניות, ועיבד אותם לביצוע מעשי. "טעות בזיהוי, טעות בזיהוי", קרא בחרדה אל הקשר, "מישהו מכס טעה. אחד מן האנשים שלכדתם איננו לוחם, ואחד הצלפים הקובנים נותר משוחרר. פייט וג'ף נפצעו. הצלף על הגג הסמוך, בנקודה טי. מישהו יכול לנטרל אותו?"

רובי בהה באיש שלכד. מהרהר בכך שהוא נראה מבוגר מעט, לא בגיל של לוחם צעיר. "מה השם שלך?" שאל בחיפזון, "ומאיפה אתה? תענה מהר, ואת האמת, כי אני לא במצב הרוח המתאים לשקרים".

"קוראים לי רון בונדר, ואני מפילדלפיה. למה?" האישי רעד מפחד, "מי אתה?"

"אתנצל בפניך ביום מן הימים". רובי אפילו לא שחרר אותו מן האזיקון, בשל חוסר קריטי בזמן, ועזב את המסדרון, מבועת. הוא טיפס במהירות במדרגות החירום, שועט אל גג בית המלון. פרץ אל הגג והבחין בג'ף, ששכב על הרצפה, פצוע. הוא נפגע מירי הצלף שירה בו בהפתעה גמורה. "איפה הוא?" שאג, "מאיפה מגיעות היריות?"

ג'ף, שהיה בהכרה, לחש לו: "בגג... ממול..." הוא דיבר במאמץ, "המפקד אמר בקשר... בנקודה טי... ראיתי אותו בשעה שש שלי, אחרי שירה בי".

רובי התכופף מתחת לגדר המקיפה את הגג, והציץ בזהירות אל גג הבניין הסמוך. הוא קלט את דמות הצלף ללא קושי, שכן הלה התרומם ונע בריצה שפופה לאורך הגג כדי להשיג לעצמו את יתר המטרות. נכון שהוא ניסה להסתיר את עצמו, כמוהו-עצמו, מתחת לגובה הגדר, אבל לא יכול היה להסוות את קצה קנה רובה הצלפים הארוך, כשירה בשלישית.

רובי הביט סביבו, תוהה מה יעשה כדי לשתק את הצלף הפועל בלי רתע מן הגג

הסמוך. לא הייתה לו ירייה נקייה, כיוון שהצלף הסתיר את גופו מאחורי הגדר, ורק קנה הרובה שלו נראה לעין. כדי לירות בו, יצטרך לעלות אל הגג הסמוך, ממנו הוא פועל. הוא לא יכול לרדת אל הרחוב ולעלות אל הבניין שעל גגו התמקם הצלף הקובני, שכן הדבר ייקח לפחות חמש דקות, בהן יוכל לירות הצלף בכל יתר חברי החוליה. שלא לדבר על כך שילדי משפחת גלבוט נתונים בסכנת מוות מיידית.

"המפקד", דיווח במהירות, "אין לי ירייה נקייה. בסביבת קרב הייתי זורק עליו רימון, אבל כאן צריך ירי מדויק יותר".

קרול שראה את הכל מלמעלה אישר את הדברים. "זה בסדר. מפעיל נוהל חירום. צוות כטמ"ם לפעולה. כוננות אש. טען ירי. שלח כוננות לאישור".

קרן הפיקוד של הכטמ"ם שחנה ברחוב הסמוך נכנס לתזוית. לתפעל כטמ"ם זה דבר אחד. ירי זה כבר ליגה אחרת לגמרי. מכונת הירייה בכלי הזה לא פועלת כל יום, רק באימונים על רטוב. נדרשת כאן פעולה סטרילית למנוע פגיעה באזרחים.

ראש הצלף נראה מבעד למסכים. קווי אורך רוחב מעטרים את קרקפתו. "נשק טעון. כוננות באיכון מלא. השטח מאובטח. אין אזרחים ברדיוס. מבקש אישור".

קרול הביט במסך ודפדף בין המצלמות. השטח מאובטח היטב. אין לו כוח לוועדות חקירה של הסנאט על פגיעה בחפים מפשע תוך שימוש בנשק חדשני. מספיק כבר יש לו שני נפגעים בפעולה הזאת. הם יצטרכו לבדוק טוב היכן הסתתר הצלף עד כה ומדוע קרן הפיקוד לא זיהה את הסכנה.

"מאשר!" הורה לבסוף.

רתע הירייה נראה על המסכים והצלף צנח על מקומו, חסר חיים. רובי התרומם ממקום מחבואו.

קולו של קרול עלה בקשר: "נוטרל?"

המפעיל מקרון הפיקוד המתין עוד רגע לפני שענה: "נטרלתי". הצלף הירווי הופיע, מדמם, על המסכים, לא גותן מקום לטעות.

"רובי? הכל בסדר אצלך?"

רובי התנשם עדיין, המום ומבולבל. "אני בסדר". המהירות בה התרחשו הדברים הייתה מסחררת.

"מצוין. רד למטה, חדר שבע, במלון. אוסטר וג'ון מפנים את הפצועים. מחכים לך להמשך. עוד לא סיימנו".

"אני בא". רגע, אבל לפני שירד אליהם, הוא צריך לשחרר את האיש המסכן שאזק בטעות, רק בשל העובדה שהיה מאנשי השירות של המלון והיה צריך לנשום אוויר צח...

קובה

אייל הביט מבעד לחלון המסוק, געגוע בעיניו. געגוע למשפחתו, לעברו, למה שהיה. קולו של אחד החיילים ניער אותו ממחשבותיו הקודרות, הנוגות. "לאזוק אותו שוב, המפקד?" שאל. אייל הבחין שזהו החייל שהתיר אותו מן האזיקים, ונותר עומד לצדו, כשהאזיקים בידו.

"עוד לא". המפקד פנה אליו, "אייל, תן לי את היד שלך".

עיני אייל התכווצו בחשד. "למה?"

"אתה לא בעמדה שאני אמור לענות לשאלות שלך". הוא דיבר בצניניות עניינית, חוזר על פקודתו. "תן את היד שלך".

בהיסוס, בידעו שאין לו ברירה, הושיט אייל את ידו, תוהה מה עומד האיש לעשות. הוא חש בדו"ה וו.

"תן לי את היד שלך". אמר לו פורד, אחרי שנתפס על ידי האחווה כבוגד.

אייל הביט בו בהשתאות, לא יורד לסוף דבריו של האיש. פורד חזר על דבריו. "תן לי את היד שלך".

אייל ציית, בהיסוס תמה, והניח את זרועו על השולחן. פורד נטל סכין דקיקה, "זה קצת יכאב, אני חייב להודות", אמר, "אבל לא נורא. שווה להקיז מעט דם למען המטרה". אמר, וביצע חתך קטן, במרחק כמה סנטימטרים משורש כף היד. הוא הספיג את פריץ הדם בתחבושת דקה, והידק אותה על זרועו של אייל בפלסטר. אחר פתח את התיק הקטן שהיה מונח על השולחן, ושלה ממנו שבב זעיר, בגודל חצי גרגיר אורז. הכניס אותו עמוק אל תוך החתך, וביצע שלושה תפרים מדויקים.

"הם יימסו וייעלמו", הבטיח לאייל, "השבב יישאר".

והשבב, אכן, נשאר... אייל התנער מן הזיכרון. מה עכשיו? עוד שבב קטלני? ... לא סביר. לא בקובה המיושנת.

המפקד שלף מחט דקה, צינורית ושקית עירווי. לרגע התפלא אייל על הציווד הרפואי שנגלה לעיניו, ובמשנהו התחייך. "אתה עומד להתאכזב".

"למה?" המפקד הכין את הערכה הסטרילית, והורה בעיניו לאחד החיילים לבצע את שאיבת הדם.

"אתה לוקח ממני דם כדי להכין ממנו חיסון או תרופה?" הבין אייל, החיוך שעל פניו מתרחב והולך.

"פחות או יותר". הודה המפקד, על אף שטען לפני שניות ספורות שאינו אמור לענות לשאלותיו.

"אין לי בדם את התרופה". אייל צחק ממש, על אף המצב העגום בו היה נתון, "ואם ראת אתי מזריק אותה לעצמי, היית עד לסצנת מתח דרמטית ולא יותר".
"אתה רציני???" בהה בו באי אמון.

"לחלוטין". אייל משך בכתפיו, ממשש בעדינות את זרועו ומוצא וריד, "הנה, יש כאן וריד טוב. תשאב כמה דם שתרצה. אבל חבל על הזמן והכסף שתבזבזו. תשקיעו אותו במחקר שיועיל לאנושות".

"אתה ממש מסור לאנושות". אמר המפקד בנימה לגלגנית כביכול, אבל נימת הערכה נשזרה בה.
"משתדל להיות".

"אז איפה התרופה, איש מסור לאנושות? כי אם יתפרץ הנגיף בלב הוואנה, אתה מסכים אתי שנצטרך אותה, כן?"
"מסכים בהחלט. היא הועברה ליעדה".

"לאן?"

"אל הכפר. אל האנשים שהיו זקוקים לה. אולי נשארה להם אמפולה או שתיים".
אייל משך בכתפיו, בהיתממות, "תבררו".

"הכל העברת להם? ואם מחר תפרוץ מגפה בלב העיר ההומה? מה תגיד אז לאנשים?"

"אגיד להם שיפנו אל הממשל, שידע להפעיל היטב את המדענים לייצר את התרופה הזו, הגם שהיא עלתה לו בסכום לא מבוטל. שפשוט יעשו את זה עוד פעם. עכשיו זה יהיה קל, כי יש להם את הנוסחה. צריך רק כסף ורצון טוב. מקווה שיש לממשלה משני המצרכים הללו".

מיאמי, פלורידה, ארצות הברית

בחדר שבע, גילה רובי, ישבו חמישה אנשים עגומי פנים וכבולי ידיים ורגליים. הוא הביט בהם בהשתאות, וקרול החווה באקדחו על החבורה. "שליחי שכנתנו הקטנה והבלתי ידידותית. הם באו כדי להרוג את ילדיו של גלבו, כעונש על מעשיו".

"זה לא נכ... החל ארלנדו, וקרול השתיק אותו בנפנוף באקדחו.

"את זה שמעתי", אמר רובי, מצטמרר. כל סוכן במדינה מתוקנת נמנע ככל האפשר מפגיעה בילדים. "מה עכשיו?"

"עכשיו? אנחנו צריכים שיתוף פעולה כדי להגיע למטרה. הבאנו את הכדור קרוב, אבל לא הכנסנו לסל... אני רוצה שהמפקד שלהם יתקשר למי ששלח אותו, וכמה שיותר מהר". הוא סבב, אצבעו נצמדת אל ההדק, וכיוון אותו היישר אל פניו של ארלנדו. קולו היה צונן ונוקשה. "יש לך שלושים שניות לחייג".

"אין לי את המספר האישי שלו", ענה האיש מיד.

"בוא נחליט שאנחנו אומרים את האמת זה לזה, אוקיי? אז תדלג על הקטע הזה. כי ראינו ששלחת לו תמונות ברשת".

"לא אני שלחתי". הפעם הוא אמר את האמת, אבל קרול לא נטה להאמין לו. "אנחנו לא פותחים כעת בדיון על זה. קדימה, חייג".

"רגע, אם יש לך תמונות, אתה יודע את המספר. תחייג בעצמך".

"אני לא צריך עזרה בעצם הלחיצה על הכפתור. אם אני יכול ללחוץ על הדק האקדח, אני יכול ללחוץ גם על מקשי הנייד... אני רוצה שתדבר איתו".

"ומה להגיד לו?" מצמץ ארלנדו בעיניו.

"תבקש ממנו להעלות אותך ברמקול, כי יש לך מסר לאייל. אל תדאג בקשר לטקסט של התסריט, כי ברגע שתעלה לרמקול, אנחנו נדבר".

"אני לא אעשה את זה", קולו היה נחרץ.

"אתה בטוח?" קרול דרך, בשאננות כביכול, את אקדחו. ארלנדו היה אחוז אימת מוות, אבל דיבר בקול יציב. "כן. אני בטוח לחלוטין. אתה יודע מה יקרה לי אם אעשה דבר כזה ואכשיל את המבצע?"

"תקשיב, ארלנדו, גם ככה אתם בצרות. קודם כל פצעתם שניים מן האנשים שלי, שזה לבד אמור להעניק לכם עונש מאסר ממושך כאן, על אדמת ארצות הברית. חוץ מזה, פעלתם על אדמה זרה בלי אישור, כך שאין לנו שום סיבה חוקית להחזיר אתכם, כי לכאורה לא הגעתם לכאן מעולם. אז אני אחליט את מי מכם להשאיר בחיים לפי מידת שיתוף הפעולה שלכם".

"מוזמן לנסות".

"תזכור. דמך בראשך, עם כל הפשטות של המושג. כי אנחנו מה-זה קצרים בזמן. כל רגע קריטי עבור אייל. אתה מתקשר או לא?!"

"לא".

"אין בעיה. אתה בחרת". קרול פסע שני צעדים אחורנית, ואז ירה, בדיוקנות, בין עיניו של ארלנדו, לעיניהם ההמומות של יתר אנשי הצוות. אחר כיוון את אקדחו אל מואיטו, מתעלם מן הסביבה הלא סימפטית. "תורך. תתקשר אל המפקד שלך. אני אלך אחד-אחד עד שהמסר יגיע לאייל. בלי התחכמויות".

מואיטו לקח נשימה ארוכה, חיוור מבהלה. "מה לומר לו?"

"כלום. רק תבקש לעלות לרמקול. את היתר נעשה אנחנו".

אחד מיערות קובה

"איפה אייל?" פול איתר את הנייד של אלי ללא מאמץ מיוחד, ואלי עצמו, שישב והזיל דמעות על אחד הסלעים ביער, התנער והשתדל להישמע כאילו דמעה אחת לא חצתה את עפעפיו מימיו: "מה קורה?"

"שחררנו את המשפחה שלו", הודיע פול בנוגשלוטיות, "רק תודיע לו, שהוא יכול להירגע".

"מה?!" אלי זינק ממקומו, מאושר ומבועת באותה מידה, "הוא כבר לא כאן!!!"

צעק אל הנייד, קולו מהדהד ברחבי היער מבריה גן חיות שלם ממקומו, "הגעתם מאוחר מדי! הקובנים כבר לקחו אותו ללא-יודע-איפה! איחרתם, אבל לגמרי!"

"תודה באמת על האיחולים שלך על המבצע שלנו", העמיד פול פני פגוע. "סיכנו את טובי החיילים שלנו. טוב לדעת שזה מיותר".

"פול, תודות יבואו בסוף". אלי עקב במבט מתנצל אחרי הסנאי המבוהל שברח באמצע ארוחתו ואחרי זנבותיהן של הארנבות הנפחדות, "מה עושים עכשיו?"

"תראה, חבר מסור, אנחנו ביצענו את החלק שלנו בארצות הברית, כעת התור שלך לאתר אותו. לנסות לראות אם תוכל לשחרר אותו".

"אבל אני..." אלי הביט כה וכה בייאוש. עצים. יער. סנאים. פטריות. שקנאים ואיגואנות ירוקות. איך בדיוק יאתר את אייל?? "מה היה המשפט האחרון ששמעת?"

"הוא מוטס למחנה אימונים צבאי סודי של קובה. לפי כיוון הטיסה מזרחה אני מהמר על..." פול הציץ במפה ובמכ"ם בו זמנית, "מטנזאס. ולפי נתוני המכ"ם לא עברו יותר מעשר דקות מאז שהמריאו, רשמית לא אוכל לשלוח שום מסוק או משהו דומה, אז תגיד לי מה יש לך ובמה אתה יכול להשתמש".

"תן לי רקע על המקום".

"העיר מטנזאס יושבת בסמוך ללשון ים גדולה הנכנסת עמוק לתוך היבשה", אמר פול ואלי תהה אם הוא מקריא לו היישר מן המידע הנגיש לכל ברשת הממוחשבת.

"שדה התעופה חואן גואלברטו גומז נמצא מעבר ללשון הים, ממערב לעיר. והוא נחשב לשדה התעופה של ואראדרו ומשרת בעיקר את הבאים לעיירת הנופש היפה הזו. המחנה הצבאי סמוך לשדה התעופה כמה קילומטרים בתוך היערות לכיוון קמריוקה. עכשיו תגיד לי אתה במה אתה יכול להשתמש, אחרי המידע שהבאתי לך".

"נחמד מאוד מצדך למסור לי שיעור בתיירות, אבל גם אם אוכל להשתמש במאיץ החלקיקים הגדול של סרן* זה לא יועיל לי שום דבר! אייל לא יודע כלום!" אמר אלי

* מאיץ חלקיקים זהו מתקן המאיץ את מהירותם של חלקיקי החומר על מנת לבצע ניסויים פיזיקליים שונים. ישנם מאיצים מגוונים ברחבי העולם, כשהידוע בהם, הארוך, היקר והטוב ביותר ממוקם במרכז המחקר סרן, בגבול שווייץ-צרפת. למרכז מחקר זה שותפות מדינות רבות, ושותפים בו פיזיקאים מכל רחבי העולם. ישראל היא המדינה היחידה השותפה במרכז, שאינה באירופה

בחלחלה, בוחן את הנשק שהותיר אייל ברשותו, "הוא לא ישתף פעולה, מחשש שמשפחתו תיפגע!"

"אלי, הבמה שלך. גם אם נודרו, לא נגיע לפניך. אתה הכי קרוב, אז תראה מה תוכל לעשות לפני שיינעל לעולם במחנה ההוא. כי לשם, עם כל הכבוד, לא יעז צבא ארצות הברית להגיע. אז אם אתה רוצה עוד אורח בחתונה שלך..."

"אוף, תשתוק".

"שתקתי".

קובה

הטלפון הנייד של המפקד, שאייל טרם היה מודע לשמו, צלצל במנגינה עליזה. הלחן הקצבי נשמע סוריאליסטי על רקע ההתרחשות. הטיסה עברה מעל היבשה, אולם הים נראה מרחוק, מהחלונות השמאליים. המפקד בחן את הנייד בתמיהה, ואז הרים. "מואיטו? מה קורה?"

"אהמ... המפקד?" הוא השתדל להישמע בוטח ככל האפשר, "אפשר להפעיל את הספיקר פון?"

המסוק החל פונה לימין. ממול נראה מטוס ג'מבו הממריא משדה תעופה מרוחק. "בשביל מה?" קמטי חשד נוצרו בפני האיש. אייל בחן אותו במתיחות גואה. *משהו קורה*. ידיו היו משוחררות עדיין מן האזיקים, כיוון שהמפקד עוד רצה שיבצע תרומת דם למען האנושות...

"בשביל... אני צריך לומר משהו לאייל". טייס המסוק שלא היה שותף לדרמה החל להוריד גובה לקראת הנחיתה בשדה התעופה המתקרב. קו החוף, שנמתח בדרך כלל בקו אחיד, נפרץ לפתע ולשון ים ענקית נראתה כעומדת לבלוע את עיר החוף על כל תושביה. אלמלא מצבו הירוד, היה אייל מתפעל מן הנוף.

"אני מקווה שהכל בסדר". ליבו של המפקד קפא לרגע. המשימה אליה נשלחו אנשיו הייתה מסוכנת, ועל אף שקולו של מואיטו נשמע שאנן, הבקשה לא הייתה שגרתית.

”כן, הכל בסדר“. הזדרזו מואיטו להבטיח. קנה אקדחו החם של קרול נצמד לרקתו. והוא כבר ראה המחשה חיה לשימוש באקדח זה...

”תראה לי תמונה“. דרש המפקד, ”תן לי לראות שהכל בסדר. מיד“.

עיני מואיטו הועברו, באימה, אל קרול, כשהוא חושש שבקשתו של מפקדו תביא את קרול לירות גם בו. אבל קרול לא נרתע ולא נסוג. הוא נטל את הנייד, וצילם את כל חברי החוליה כשהם כבולים באזיקונים. התמונה נקלטה בעיני אייל, שישב בסמוך למפקד, ועיניו אורו. המסוק המשיך להנמיך, הים התקרב, קבוצת תיירים על ספינת טיולים כתומה וישנה הרימו עיניים אל המסוק המתקרב אליהם בנהמת רוטור.

סלע ענק התדרדר מעל ליבו של אייל, היישר אל הים שתחתיו. הוא הבין את משמעות הדבר: חברי החוליה הקובנית נלכדו, כך שהאיום על משפחתו הוסר!... לפני שהספיקו שוביבו לעמוד על כוונותיו, התרוםם בבת אחת ממקומו, מנחית מכת מחץ על צוואר החייל שישב סמוך אליו, רץ אל דלת המסוק, פתח אותה במהירות שיא וזינק החוצה.

בשניות הראשונות נעתקה נשימתו מלחץ האוויר, הרוחות, הקור הפתאומי וההבל שנוצר מן המסוק – כל אלו אפפו אותו בבת אחת, והוא חש שגופו צונח מטה במהירות חסרת שליטה. אילץ עצמו להירגע, ולקבל את העובדה שייחבט בחוזקה במים, ויצלול לעומק בלתי ידוע. תפקידו כעת הוא לבצע גלגול, להצמיד את ידיו ורגליו ולצלול נכון לעומק הים לפני שיצוף. אם ייפול על בטנו או על גבו הם עלולים להיקרע מעוצמת המכה.

הידיים המושטות מעל הראש יקבלו אותה בקלות רבה יותר, יחסית, אם כי אין לדעת אם לא יישברו או לפחות ייחבלו בצורה קשה. הוא לקח נשימה עמוקה לאורך הצניחה. לא הייתה זו הפעם הראשונה שקפץ ממסוק, אבל כעת היה המסוק ברום גבוה יחסית לפעמים בהם תרגל קפיצה ממסוק, או ביצע זינוק ממסוק במהלך מבצע.

החיילים שאמורים היו לשמור עליו, בהו בדלת הפתוחה בתדהמה. בלבול וחוסר אונים מנעו מהם אפילו לנסות לירות לעברו. זה היה השיעור הראשון והאחרון שלמד אותם באומץ, נחישות, ודבקות במטרה.